

Na Silvestrov večer.

Polnoč je v zvoniku odbilo,
odmeva še glasni udar . . .
Ah, leto, ki zdaj si minilo,
kar sreče si ti potopilo,
ne vrne se več mi nikdar!

Dejal sem, ko sem te poljubil,
da ljubim te kakor Boga.
Ah dekle, Boga sem izgubil,
a tebe sem ljubil še, ljubil,
ti sama si Bog mi bila.

Ne želi mi, ljubica, sreče,
in vino iz čaše izlij!
Napolni jo Lete peneče,
da srce umirim goreče,
pozabim da tvojih oči.

In misel se mi je rodila,
da bajen življenje je sen;
tako sva se takrat ločila,
a ko si se zopet vrnila,
si bila ko kamen leden.

In vendar, saj nisi lagala,
neverna mi ljubica ti,
roko si mi belo podala,
»ne zabi me!« si mi dejala,
pogledala si mi v oči.

In vendar, saj nisi lagala,
neverna mi ljubica ti,
saj nisi mi takrat dejala,
da bodeš mi zvesta ostala,
ko najin se pot razdeli.

Mladen Mladenov.

Črna knjiga.

Rad imam te, dragi Stanko!
Sladko v kleti spi ti vino,
ki mi v zimi greje žile,
ki hladi mi v letu srce.
Rad zahajam k tebi, Stanko,
dobra duša bil si vedno.
A trepet in strah mi vzbuja
tista tvoja tolsta knjiga,
tolsta knjiga v črni vezi,
iz katere mi prebiraš
vsekdar, kadar sem pri tebi —
svoje stihe . . .

Vojanov.